

עפ"ת (חיפה) 40028-09-25 - שוכראללה אסדי, נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 40028-09-25 - שוכראללה אסדי, נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 40028-09-25

שוכראללה אסדי,

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[02.10.2025]

לפני כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

1. לפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט לתעבורה בעכו מיום 14.7.25 [ת"ד 643-11-21], במסגרתו נדון המערער לעונש מאסר מותנה, פסילה מלנהוג למשך 5 חודשים, פסילה על תנאי, וכן תשלום קנס.
2. בתמצית: המערער הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של נהיגה בקלות ראש, גרימת תאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, התנהגות הגורמת נזק וכן אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה.
3. על פי כתב האישום, אשר בעובדותיו הודה המערער, ביום 26.3.21 בשעות הצהריים נסע המערער ברכב משא פתוח ברחוב הרצל בנהריה. אופנוע התקרב לצומת הנ"ל, מכיוון הנסיעה הנגדי. המערער החל בפניה שמאלה מבלי לתת תשומת לב מספקת לדרך, לא נתן זכות קדימה לאופנוע, חסם את דרכו וגרם להתנגשות. רוכב האופנוע נחבל, אושפז בבית החולים עד יום 28.3.21, ואף כלי הרכב המעורבים - ניזוקו.
4. בדיון ביום 10.10.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. לאחר שנשמעו טיעוני המאשימה והחלו להישמע טיעוני ההגנה לעונש, העלה הסנגור טענה לפיה התאונה הייתה בלתי נמנעת. משהועמד על כך שמשמעות הטיעון היא בקשה לחזרה מהודאה - ביקש שהות על מנת להגיש בקשה מנומקת לחזרה מהודאה. ביום 24.2.25 (ומשלא הוגשה בקשה בכתב מטעם ההגנה) נשמעו טיעוני הצדדים ביחס לבקשת המערער להתיר לו לחזור מהודאה.
5. בית המשפט דחה את בקשת המערער תוך שניתן משקל לעיתוי הגשת הבקשה. עוד נקבע כי המערער היה מיוצג לכל אורך ההליך, וחומר הראיות היה בפניו בעת שהודה במיוחס לו בכתב האישום. הודאת המערער הייתה חופשית מרצון ונראה כי המניע לבקשה לחזרה מהודאה - אינן כן ואמיתי, אלא ניסיון "לגרוף רווח דיוני". הצדדים השלימו טיעוניהם לעונש וביום 4.7.25 ניתן גזר הדין.

6. בית המשפט קמא עמד על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשי המערער ועל מידת הפגיעה בהם. נקבע כי על הענישה להעביר מסר ברור כי הנוטל סיכון בלתי סביר על הכביש - יישא בתוצאות מעשיו. על מערכת המשפט להטיל ענישה הולמת, הן למען עשיית צדק עם הנפגעים, והן לשם הרתעת הרבים. עוד עמד בית המשפט קמא על מדיניות הענישה הנוהגת ועל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, לרבות היעדר תכנון, הנזק שנגרם מביצוע העבירה, מידת השליטה של המערער על מעשיו. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים (ללא מאסר מותנה) ועד למאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ו- 24 חודשי פסילה בפועל.
7. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה התחשב בית המשפט קמא בגילו של המערער, הודאתו והחיסכון בזמן שיפוטי, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות וגיליון הרשעות המערער בעבירות תעבורה, הכולל 31 הרשעות קדמות. משכך, הוטלו על המערער 4 חודשי מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה למשך 5 חודשים, פסילה על תנאי בת 4 חודשים, למשך 3 שנים, וכן תשלום קנס כספי בסך 1,500 ₪.
- מכאן הערעור.
8. לטענת המערער, על בית המשפט קמא היה להתחשב באופן התרחשות התאונה, לרבות פרטים של הרכב הפוגע והמסוכנות הנשקפת ממנו (נטען כי מדובר באופנוע הרשום כרכב לנהיגה ספורטיבית, שאינו רשאי לנסוע בכביש). היה על בית המשפט קמא להתחשב בעובדה כי גם כנגד הרוכב הנפגע הוגש כתב אישום בגין התאונה. נטען כי המערער נהג באופן סביר, כי לא יכול היה לצפות את תוצאות האירוע וכי אין ממש בטענה שהמערער נהג בקלות ראש.
9. ביום 29.9.25 השלימו הצדדים טיעוניהם בעל פה. המשיבה סמכה את ידיה על גזר דינו של בית המשפט קמא, מנימוקיו.
10. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.
11. אפתח ואדגיש: במסגרת ערעור על חומרת העונש - בית המשפט אינו גוזר מחדש את הדין. ערכאת הערעור אינה נכנסת בנעליה של הערכאה הדיונית, אלא בוחנת אם נפלה שגגה בגזר הדין. עילת ההתערבות של ערכאת הערעור מצומצמת למקרים חריגים בהם נפלה שגגה של ממש בגזר הדין, או סטייה משמעותית מרף הענישה הנוהגת. לטעמי, גזר הדין שניתן על ידי בית המשפט קמא אינו נופל למי מהעילות הנזכרות לעיל, ומכאן שדין הערעור להידחות.
12. גזר דינו של בית המשפט קמא סדור, מפורט ומנומק כדבעי. קביעות בית המשפט קמא נטועות היטב בדין, בפסיקה - ובעובדות המקרה שלפניו.
13. במסגרת הודעת הערעור, ואף במהלך טיעוני הצדדים בעל פה, ביקש המערער, שוב ושוב, לחרוג מגדרי כתב האישום ולהוסיף פרטים ועובדות אודות נסיבות ביצוע העבירה שאינן מתיישבות עם המתואר בכתב האישום. יובהר - ניסיון זה אינו מתיישב עם הוראות הדין. סעיף 40' (א) לחוק העונשין קובע כי "בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה". ואילו ס"ק (ד) קובע כי מקום בו "הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת ראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה". הנה כי כן - אין ולא היה מקום להוסיף עובדות וטענות הנוגעות לנסיבות התרחשות התאונה ואשר אינן נזכרות בכתב האישום. ממילא הניסיון החוזר ונשנה להעלות טענה באשר ליסוד הנפשי של המערער - נדון לכישלון. המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום. הודאה זו מקפלת בתוכה הודאה בעובדות כתב האישום, כמו גם ביסוד הנפשי הדרוש, בצדן של העבירות המפורטות בכתב האישום.
14. עוד יוער בעניין זה - המערער ביקש, בעיצומם של טיעוני הצדדים לעונש, לחזור בו מהודאתו. בית המשפט קמא דחה בקשה זו של המערער. במסגרת הודעת הערעור לא טוען המערער כנגד החלטה זו של בית המשפט קמא, ובא כוחו של המערער חזר ואישר במהלך הדיון כי לא הוגש ערעור על החלטת בית המשפט קמא שלא להתיר חזרה מהודאה.
15. לגופו של עניין - העונש שהושת על המערער אינו חמור, ואינו חורג מרף הענישה המקובל במקרים מסוג זה [השווה רע"פ 2154/23 גויטע נ' מדינת ישראל (4.4.23); רע"פ 1293/23 אברהם נ' מדינת ישראל (5.3.23)].
16. אף לא מצאתי כי יש להיעתר לבקשתו של המערער לסווג את עונש הפסילה, נוכח הפגיעה הכלכלית הכרוכה בעונש זה. לא זו בלבד שטענה זו עלתה לראשונה בטיעוני הצדדים בעל פה, אלא שלגופו של עניין אין כל טעם, הצדקה או היגיון בסיווג עונש הפסילה. מה גם שהתאונה אירעה בעת שהמערער נהג ברכבו ובמהלך עבודתו, ומכאן שאין מקום לסיווג עונש הפסילה.
17. נוכח האמור לעיל - אני דוחה את הערעור.
- המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.
- ניתן היום, י' תשרי תשפ"ו, 02 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.